

Den anfægtede afgørelse: Afgørelse truffet den 21. juni 2016 af Første Appellkammer ved EUIPO (sag R 471/2016-1)

Påstande

- Den anfægtede afgørelse annulleres.
- EUIPO tilpligtes at betale sagens omkostninger, herunder omkostningerne afholdt i forbindelse med sagens behandling ved EUIPO.

Anbringende

- Tilsidesættelse af artikel 7, stk. 1, litra c), i forordning nr. 207/2009
- Tilsidesættelse af artikel 7, stk. 1, litra b), i forordning nr. 207/2009
- Tilsidesættelse af artikel 7, stk. 3, i forordning nr. 207/2009.

Appel iværksat den 3. oktober 2016 af WQ (*) til prøvelse af Personalerettens dom af 21. juli 2016 i sag F-1/16, WQ (*) mod Parlamentet

(Sag T-705/16 P)

(2016/C 454/51)

Processprog: fransk

Parter

Appellant: WQ (*) (ved advokaterne S. Orlandi og T. Martin)

Den anden part i appelsagen: Europa-Parlamentet

Appellantens påstande

- Personalerettens dom i sag F-1/16, WQ (*) mod Parlamentet, ophæves.
- Ansættelsesmyndighedens afgørelse af 27. marts 2015 om ikke at opføre sagsøgeren på listen over de tjenestemænd, der er udvalgt til at deltage i uddannelsesprogrammet i certificeringskampagnen 2014, annulleres.
- Parlamentet tilpligtes at betale sagens omkostninger i begge instanser.

Anbringender og væsentligste argumenter

Til støtte for appellen har appellanten fremført tre anbringender.

1. Første anbringende er, at Personaleretten begik en retlig fejl i forbindelse med undersøgelsen af det anbringende, som blev påberåbt af sagsøgeren i første instans, om tilsidesættelse af det almindelige ligebehandlingsprincip, ved at fastslå, at sidstnævnte befandt sig i situation, som var faktisk forskellig fra situationen for en ansøger med et eksamensbevis på samme niveau, som havde fulgt et kursus på mindst et år.
2. Andet anbringende vedrører en retlig fejl som følge af, at Personaleretten fastslog, at den omtvistede afgørelse, dvs. afgørelsen om ikke at opføre appellanten på listen over de tjenestemænd, der er udvalgt til at deltage i uddannelsesprogrammet i certificeringskampagnen 2014, ikke tilsidesatte artikel 165 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde og fordelingen af kompetencer mellem Unionen og dens medlemsstater på undervisningsområdet.

(*) Inden for rammerne af beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger er der fjernet information.

3. Tredje anbringende vedrører en retlig fejl, som Personaleretten begik, da den forkastede den ulovlighedsindsigelse, der var rejst at sagsøgeren i første instans, med den begrundelse, at kriteriet om at have fulgt et kursus på mindst et år var berettiget og afpasset henset til karakteren af certificeringsproceduren. I denne forbindelse er det appellants opfattelse, at Personaleretten ligeledes gengav hans argumenter forkert ved at fastslå, at sidstnævnte ikke havde bestridt den omstændighed, at en hensyntagen til det omtvistede dokument medførte, at den erhvervs erfaring, han havde optjent i institutionerne, blev medregnet to gange.

Appel iværksat den 3. oktober 2016 af HB til prøvelse af Personalerettens dom af 21. juli 2016 i sag F-125/15, HB mod Kommissionen

(Sag T-706/16 P)

(2016/C 454/52)

Processprog: fransk

Parter

Appellant: HB (Schweich, Tyskland) (ved advokaterne S. Orlandi og T. Martin)

Den anden part i appelsagen: Europa-Kommissionen

Appellants påstande

- Personalerettens dom i sag F-125/15, HB mod Kommissionen, ophæves, og der træffes en ny afgørelse med følgende indhold:
- Afgørelsen om ikke at forfremme appellanten i forfremmelsesåret 2014 annulleres.
- Kommissionen tilpligtes at betale appellanten et beløb på 15 000 EUR i erstatning for ikke-økonomisk tab.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger i de to instanser.

Anbringender og væsentligste argumenter

Til støtte for appellen har appellanten fremført tre anbringender om, at Personaleretten begik flere retlige fejl.

For det første er det appellants opfattelse, at Personaleretten begik en retlig fejl ved at fastslå, at ansættelsesmyndigheden foretog en effektiv sammenligning af fortjenester, dvs. på et objektivt og ensartet grundlag, selv om den begrænsede sig til ikke at tage hensyn til appellants fortjenester for 2013, da der ikke forelå en bedømmelse i bedømmelsesrapporten for 2013, uden at forsøge at råde over sammenlignelige informations- eller oplysningskilder.

For det andet er appellanten af den opfattelse, at Personaleretten begik en retlig fejl ved at fastslå, at den manglende bedømmelse i bedømmelsesrapporten for 2013 kan tilregnes appellanten og at den omstændighed ikke at have anfægtet denne inden for de vedtægtsbestemte frister er til hinder for, at ansættelsesmyndigheden kan bedømme appellants fortjenester for det pågældende år.

For det tredje begik Personaleretten ifølge appellanten en retlig fejl ved at fastslå, at sidstnævnte ikke har godtgjort de faktiske omstændigheder, som gør det muligt at antage, at der foreligger en forskelsbehandling på grund af køn, selv om appellants bedømmelsesrapport er blottet for enhver substantiel bedømmelse, udelukkende som følge af appellants langvarige fravær på grund af barselsorlov og sygeorlov som følge af komplikationer i forbindelse med graviditeten.